ΗΜΕΡΗΣΙΑ
13 ΔΕΚ. 1963

ΑΘΗΝΑΙ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 13 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1963 — ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 1.50

ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΙΝ ΕΚΠΡΟΣΩΠΩΝ ΤΟΥ ΕΜΠΟΡΟΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ο κ. ΖΙΓΔΗΣ ΑΝΕΠΤΥΞΕ ΤΑΣ ΒΑΣΙΚΑΣ ΑΠΟΨΕΙΣ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΚΒΙΟΜΗΧΑΝΙΣΙΝ

Πρώτος στόχος ἡ μείωσις τοῦ κόστους.- Ἡ δημιουργία ἔργων ὑποδομῆς.- Ἀπαραίτητος παράγων ἡ συνεργασία Κράτους-ἐπιχειρήσεων

ΤΟ ΞΕΝΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΥΠΡΟΣΔΕΚΤΟΝ ΩΣ ΣΥΝΕΤΑΙΡΟΣ

Εἰς τὸ Ἐμπορικὸν καὶ Βιομηχανικὸν Ἐπιμελητήριον Ἀθηνῶν ἐπραγματοποιήθη χθὲς τὴν ἑσπέραν συγκέντρωσις ἐκπροσώπων τῶν Ἐμποροβιομηχανικῶν Ἐπιμελητηρίων καὶ Ὀργανώσεων, εἰς τὴν ὁποίαν παρέστη ὁ ὑπουργὸς Βιομηχανίας κ. Ι. Ζίγδης. Τῆς συγκεντρώσεως μετέσχον ἐπίσης ὁ διοικητὴς τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης κ. Χέλμης, ὁ πρόεδρος τῆς Ἐμπορικῆς Τραπέζης κ. Ἀνδρεάδης, ὁ γενικὸς διευθυντὴς τοῦ ΟΧΟΑ κ. Λοβέρδος, ὁ πρόεδρος τοῦ Ἑλληνικοῦ Ὀργανισμοῦ Χειροτεχνίας κ.ἄ.

ΟΙ ΠΑΡΑΣΤΑΝΤΕΣ ΕΚΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΩΝ Ε.Β.Ε.

Ἐκ μέρους τῶν Ἐμποροβιομηχανικῶν Ἐπιμελητηρίων παρέστησαν οἱ κ.κ. Σκούρας καὶ Παλαιολόγου, πρόεδρος καὶ ἀντιπρόεδρος τοῦ ΕΒΕ Εὐβοίας, οἱ κ.κ. Μάττης καὶ Καμιλλής, πρόεδρος καὶ ἀντιπρόεδρος τοῦ Ε.Β.Ε. Τρικάλων, οἱ πρόεδροι τῶν ΕΒΕ Καλαμάτας, Ἀλεξανδρουπόλεως, Φλωρίνης καὶ Ροδόπης κ.κ. Μιχαλόπουλος, Οὐζουνόπουλος, Λούστας καὶ Μανούδης, οἱ ἀντιπρόεδροι τῶν ΕΒΕ Καβάλας, Λαμίας καὶ Ἠμαθίας κ.κ. Κιάντος, Ζυγούρης καὶ Λαναρᾶς καὶ ὁ γενικὸς γραμματεὺς τοῦ ΕΒΕ Ἠμαθίας Λαναρᾶς.

Τὸν κ. ὑπουργὸν προσεφώνησεν ὁ κ. Παπάγος (τὴν προσφώνησίν του δημοσιεύομεν εἰς τὸ τέλος τοῦ λόγου τοῦ κ. Ζίγδη).

Ἐπίσης ὡμίλησαν καὶ οἱ κ.κ. Μηλιαράκης, Μανούδης, Λούστας, Καμπελής, Ἔξαρχος, Στασινόπουλος καὶ Τερμεντζής.

Η ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ κ. ΖΙΓΔΗ

Ἀπευθυνόμενος πρὸς τοὺς ἐκπροσώπους τοῦ ἐμπορίου καὶ τῆς βιομηχανίας, ὁ ὑπουργὸς κ. Ζίγδης εἶπε τὰ ἑξῆς:

«Εἶμαι εὐτυχὴς πρὸς τὸ προεδρεῖον τοῦ Ἐμπορικοῦ καὶ Βιομηχανικοῦ Ἐπιμελητηρίου Ἀθηνῶν διότι μοῦ ἔδωσαν τὴν εὐκαιρίαν αὐτῆς τῆς συγκεντρώσεως ἡ ὁποία μὲ φέρει ἐνώπιον τῶν ἀντιπροσώπων τῶν παραγωγικῶν τάξεων τῆς χώρας.

Μία δημοκρατικὴ Κυβέρνησις δὲν δύναται νὰ κυβερνᾷ ἐν ἀπομονώσει, εἶναι ἄρνησις τῆς δημοκρατίας τὸ διοικεῖν ἄνευ ἐπαφῆς καὶ συνεργασίας. Ὁ ὑπουργὸς ἐπομένως τῆς Βιομηχανίας τῆς Ἑνώσεως Κέντρου προσερχόμενος ἐνώπιόν σας δὲν ἐπιτελεῖ πρᾶξιν ἀβροφροσύνης ἐπιτελεῖ καθῆκον ἐπιτακτικόν, καθῆκον συνεπείας πολιτικῆς, καθῆκον συνεπείας συνειδήσεως.

Ἔρχομαι ἐδῶ νὰ ἐπικοινωνήσω μαζί σας διὰ νὰ σᾶς πῶ τὰς βασικὰς ἀπόψεις τῆς Κυβερνήσεως ἐπὶ τῶν γενικῶν θεμάτων τῆς χώρας ἐπὶ τοῦ βασικωτέρου θέματος, ἐπὶ τοῦ θέματος — νὰ μὴ εἴπωμεν τὴν μεγάλην λέξιν — ζωῆς ἢ θανάτου τοῦ Ἔθνους. Ἡμεῖς σᾶς ἐκθέσωμεν τὰς ἀπόψεις μας, θὰ ἀκούσωμεν τὰς ἀπόψεις σας καὶ κατόπιν συζητήσεων, ἀνταλλαγῶν καὶ ἄλλων τῶν ἄλλων ἐκδηλώσεων τῆς συνεργασίας θὰ [illegible] ὁριστικῶς τὸ τακτικὸν μας σχέδιον διὰ νὰ ἀποφασισθῇ ἡ πολιτικὴ νὰ γίνῃ πράξις καὶ οἱ πόθοι νὰ γίνουν πραγματικότητες, νὰ ἐκτοπισθοῦν αἱ δυσκολίαι καὶ νὰ μπορέσῃ ὁ τόπος νὰ εἰσέλθῃ εἰς μίαν ὁδὸν πραγματικῆς ἀναδημιουργίας.

Κύριοι, τὸ εἶπα καὶ ἄλλοτε, θὰ τὸ ἐπαναλάβω καὶ παρακαλῶ νὰ μὴ παρεξηγηθῶ ὡς ἐπαναλαμβάνων ἑαυτόν: Τύχῃ ἡ μοῖρα νὰ εἴμεθα εἰς γενεὰν τῆς ὁποίας τὸ πέρασμα θὰ ἐπηρεάσῃ ἀμειλίκτως τὴν ἐξέλιξιν τῶν Ἑλλήνων ὡς Ἔθνους. Μέσα εἰς αὐτὰ τὰ κοσμογονικὰ φαινόμενα τῆς ἑνώσεως τῶν λαῶν καὶ ἰδίως εἰς αὐτὴν τὴν προσπάθειαν τῆς δημιουργίας τῆς νέας Εὐρώπης ἡ Ἑλλὰς ἀποτελεῖ ἀπὸ ἀπόψεως ἐθνικῆς μίαν ἀσήμαντον μειοψηφίαν, ἡ ὁποία ἐὰν ἐγκαίρως δὲν λάβῃ τὰ μέτρα της νὰ διασφαλίσῃ τὴν προσωπικότητά της πρόκειται νὰ ἐξαφανισθῇ καὶ νὰ μεταβληθῇ εἴτε εἰς Κράτος λεβαντίνων ἢ εἰς ἐξαγωγέα δούλων ἢ εἰς κάποιον ἀσήμαντον παράγοντα εἰσπράττοντα τὴν περιφρόνησιν ἢ τὴν ἐλεημοσύνην.

Ἐὰν δὲν ἀποκτήσωμεν οἰκονομικὴν αὐτοδυναμίαν μὲ μερικὰς δεκάδες ἐτῶν θὰ εἶναι τόση ἡ ὄρεξις τῶν νέων ἐθνῶν τῆς Εὐρώπης ὥστε ἴσως νὰ μείνωμεν ἀνάμνησις καὶ ἀνάμνησις πολὺ θλιβερά, διότι θὰ θεωρηθῇ ὅτι ἡ Ἑλλὰς ἦτο ἐντελῶς ἀναξία ὅλων αὐτῶν ποὺ προηγήθησαν καὶ τὰ ὁποῖα συνδέονται μὲ σελίδες μεγαλείου καὶ πραγματοποιήσεων διὰ τῶν ὁποίων σημαίνεται ὁλόκληρος ἡ ἀνθρωπότης. Ἡ Ἑλλὰς πρέπει νὰ ἀποκτήσῃ μέσα εἰς τὴν Εὐρώπην αὐτοδυναμίαν οἰκονομικὴν αὐτὸ εἶναι τὸ πρόβλημα μας.

Αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἡ Ἑλλὰς ἀντιμετωπίζει ἕνα τραγικὸν πρόβλημα ἐλλείψεως ἀπασχολήσεων τὸ ὁποῖον ἐκδηλοῦται πρὸς δύο κατευθύνσεις, ἀφ' ἑνὸς μὲν εἰς μίαν αἱμορραγίαν πληθυσμιακὴν ἐκ τῆς μεταναστεύσεως, ἀφ' ἑτέρου δὲ εἰς τὴν δημιουργίαν μαζῶν δυσηρεστημένων ἀνθρώπων οἱ ὁποῖοι ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ των μεταβάλλονται εἰς ἐχθροὺς τοῦ καθεστῶτος.

Ἐὰν αὐτὴν τὴν κατάστασιν ἀνεχθῶμεν ἀκόμη δύο — τρία χρόνια βέβαια πρέπει νὰ [illegible] ὁ Θεὸς διὰ νὰ σώσῃ τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τελειωτικὴν φθοράν. Ἀλλὰ ἂν ἀνεχθῶμεν τὴν κατάστασιν αὐτὴν ἐπὶ μακρὰ ἀκόμη χρόνια οἱ ἄλλοι συνεταῖροι μας ἐν τῇ Κοινῇ Ἀγορᾷ θὰ ἔχουν προχωρήσει τόσο πολὺ ὥστε θὰ πρέπει ἐμεῖς νὰ ἀπολαμβάνωμεν ὄχι [illegible] ἀλλὰ ἴσως [illegible] γιὰ νὰ μπορέσωμεν νὰ τοὺς φθάσωμεν.

Κύριοι, 4 — 5 χρόνια ἔχομε, ἢ θὰ τὸ ἀντιληφθοῦμε ἢ θὰ κλάψωμε πικρά. Χάσαμε δύο χρόνια ἀφ' ὅτου συνεδέθημεν ἐπισήμως μὲ τὴν Κοινὴν Ἀγοράν, ἀλλὰ ἐγὼ λέγω ὅτι χάσαμε 8 χρόνια, διότι ἀπὸ τὸ 1954 ἦτο σαφὲς ὅτι ἡ Εὐρώπη θὰ ἔδαινε εἰς μίαν οἰκονομικὴν ὁλοκλήρωσιν καὶ ὅσοι ἀπὸ τότε κρούσαμε τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου ἐθεωρούμεθα ἀνιαροί, ὡς ἐκτὸς πραγματικότητος. Διότι οἱ Ἕλληνες μᾶς ἀρέσει νὰ περνᾷ ὁ χρόνος μας μὲ τὰ πείσματά μας, μὲ τὶς πολιτικές, μὲ τὰ μικροσυμφέροντά μας καὶ νὰ ἀφήνωμεν νὰ ἔρχωνται τὰ γεγονότα νὰ μᾶς καταπλήξουν. Ἀλλὰ ἐθνικῶς ἔχομεν, ὡς Λαὸς τὸ θάρρος ὅταν τὰ γεγονότα πραγματικῶς εἶναι κοσμοϊστορικὰ νὰ ὑψώσωμεν τὸ ἀνάστημά μας καὶ νὰ ἐπιβληθῶμεν, ὄχι μόνον σὲ πολεμικὲς περιπτώσεις κινδύνων ἐξωτερικῶν ἀλλὰ καὶ σὲ περιπτώσεις μεγάλων ἐθνικῶν κρίσεων. Διότι ἡ Ἑλλὰς δὲν ἐμεγαλούργησεν μόνον εἰς τοὺς Βαλκανικοὺς πολέμους, δὲν ἐμεγαλούργησεν εἰς τὴν Μ. Ἀσίαν, δὲν ἐμεγαλούργησεν εἰς τὴν Ἀλβανίαν, ἐμεγαλούργησεν ἐπίσης ὅταν ἤρχισεν ἡ προσπάθεια τῶν μεγάλων παραγωγικῶν ἔργων εἰς τὴν Μακεδονίαν καὶ ἐδημιουργήθη ἡ σύγχρονος Ἑλλάς.

Εἶναι ἀνάγκη νὰ κάνωμε τὸ μεγάλο σάλτο. Εἶναι ἀνάγκη νὰ γίνῃ τὸ θαῦμα, τὸ θαῦμα τὸ Ἑλληνικό, Ἀλλοῦτε [illegible] σὰν Ἕλληνες. Μετὰ τὸν πόλεμο ἀκούσαμε γιὰ τὸ Γερμανικὸ θαῦμα, ἀκούσαμε κατόπιν γιὰ τὸ Γαλλικὸ θαῦμα, ἀκούσαμε γιὰ τὸ Αὐστριακὸ θαῦμα, γιὰ τὸ Ἰταλικὸ θαῦμα.

Καιρὸς εἶναι νὰ ἀκούσωμε καὶ ἐμεῖς καὶ οἱ συνεταῖροι μας γιὰ τὸ Ἑλληνικὸν θαῦμα. Διότι ἐὰν δὲν συντελεσθῇ τὸ Ἑλληνικὸ θαῦμα ἐμεῖς μὲν θὰ ἐξαφανισθῶμεν, ἡ Εὐρώπη δὲ πρέπει νὰ τὸ καταλάβουν οἱ συνεταῖροι μας θὰ ἔχῃ τραυματισθῇ ἐπικινδύνως.

Τὸ θέλομεν ἢ δὲν τὸ θέλομεν, ἔχομεν μίαν στρατηγικὴν θέσιν εἰς τὴν Εὐρώπην τὴν ὁποίαν ἐὰν δὲν πληρώσωμεν μὲ ὅλην τὴν ἱκανότητα καὶ ἐμεῖς θὰ ζημιωθῶμεν ἀλλὰ καὶ οἱ ἐν τῇ ἡνωμένῃ Εὐρώπῃ συνεταῖροι μας δὲν θὰ μπορέσουν νὰ προχωρήσουν ὅπως τὸ θέλουν. Θὰ εἶναι πληγὴ ἡ Ἑλλὰς καὶ διὰ τὴν Εὐρώπην.

Κύριοι, τὸ πρόβλημα τῆς ἀπασχολήσεως δὲν λύεται μὲ κανένα ἄλλον τρόπον. Μία λέξις ὡς ἀπάντησις: Ἡ ἐκβιομηχάνισις. Ὅλα τὰ ἄλλα εἶναι δευτερεύοντα, ἐπιβεβλημένα ἀλλὰ εἶναι δευτερεύοντα. Καὶ ὁ τουρισμός, ἀκόμη καὶ ἡ ἐφοπλιστικὴ ἐπίδοσις ἀπὸ ἀπόψεως ἀπασχολήσεως εἶναι δευτερεύοντα, ἡ λύσις εἶναι ἡ ἐκβιομηχάνισις.

Καὶ παρακαλῶ τὸν οἱονδήποτε ὁ ὁποῖος θὰ εὕρισκε μίαν ἄλλην λύσιν νὰ μᾶς τὴν ὑποδείξῃ, θὰ εἶναι ἄξιος τῆς ἐθνικῆς εὐγνωμοσύνης. Δὲν ὑπάρχει ἄλλη λύσις ἀπὸ τὴν ἐκβιομηχάνισιν εἰς τὴν ἐποχήν μας διὰ τὴν Ἑλλάδα. Διὰ νὰ συντελεσθῇ ὅμως τὸ θαῦμα, αὐτὸ ποὺ εἶναι ἀναγκαῖον, χρειάζεται οἱ Ἕλληνες νὰ ἀπαλλαγοῦμε ἀπὸ τὰ κόμπλεξ. Ἡ βιομηχανία μᾶς ζαλίζει, μᾶς τρομάζει. Νομίζομεν ὅτι εἶναι κάτι πέραν ἀπὸ τὰς ἱκανότητάς μας. Ἐμεῖς οἱ ὁποῖοι ἐκπροσωπήσαμεν εἰς τὸν ἐφοπλιστικὸν κόσμον, ἐκπροσωπήσαμεν δηλαδὴ εἰς τοὺς οἰκονομικοὺς ὁρίζοντας ὅπου πνέουν αἱ μεγαλύτεραι θύελλαι, φοβούμεθα, φοβούμεθα τοὺς βοριάδες τῆς βιομηχανικῆς ζωῆς, τῆς ζωῆς δηλαδὴ ἡ ὁποία πρέπει νὰ εἶναι διεθνής, διότι δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ βιομηχανία ἡ ὁποία θὰ περιορισθῇ εἰς ἐθνικὰ ἐπίπεδα. Βιομηχανία σημαίνει διεθνὴς οἰκονομία. Φοβούμεθα αὐτοὺς τοὺς μικροβοριάδες.

Πιστεύω ὅτι γρήγορα σὰν Ἔθνος, σὰν Λαὸς θὰ ἐπανακτήσωμεν αὐτὸ τὸ ἐκ τοῦ κακοῦ παρελθόντος δημιουργηθὲν αἴσθημα κατωτερότητος.

Δὲν θὰ μεγαλουργήσωμεν ὅπως ἐμεγαλουργήσαμεν εἰς ὅλους τοὺς τομεῖς εἰς τοὺς ὁποίους οἱ Ἕλληνες ἐπεδόθησαν μὲ πίστιν. Ἐφ' ὅσον ὁμιλοῦμεν κύριοι περὶ βιομηχανίας, νομίζω χωρὶς πολ-

(Συνέχεια εἰς τὴν 5ην σελ.)